

нера, нежели тогава, когато си наситиш вече страстиа; по-приятно е да ловиш звъртъ на ловъ, нежели да го уловиш.. Само гладният пролетарий — вълкът, като улови добичето, го изяда; благородният тигръ, преди да го удуши, играе си съ него, испусти го изъ ноктите си, чегато му дава свобода, но послѣ са хвърли слѣдъ него и пакъ го покрива съ своятъ убийственъ кракъ. Азъ обичамъ да глѣдамъ на моятъ котакъ, когато хване нѣкоя птичка и остави ѝ толкова сила, щото да може да подхвърка; котакътъ я испусне изъ ноктите си веднашъ — два пѣти — и какъ са тя редва клѣтата! Но сѣки пѣтъ мѣчителтъ я лови изново и така я довожда до смъртъ съ продължително уморяване. Когато азъ глѣдамъ на подобна сцѣна, сѣкога мисла за себѣ си и за римската република. Азъ не искамъ изведнашъ да унищожа свободата на Римъ: азъ обичамъ — да я унищожавамъ! Тие проблѣски отъ съпротивление противъ моята власть, тие стремления на пламенни души, които са унищожаватъ лесно чрезъ донесенията и чрезъ раболепниятъ съдъ — до колко ми са харесва това! Тука има нѣкаква си борба, въ която азъ усѣцамъ себѣ си побѣдителъ. Моего положение е като положението на страстиниятъ комарджия, комуто сѣкога върви на картите... А стадото шпиони, които ми служатъ, са стараятъ да са отличатъ съ подлостъ; а послѣ чѣсто губатъ сами себѣ си съ това същото оръжие. — ахъ, колко е това весело, колко е смѣшно! Римскиятъ народъ глупѣ, става подалъ, безъ да забѣлѣжи това; — само азъ самъ забѣлѣжвамъ това; азъ единъ разумѣвамъ кое е благородно и кое е ниско; само азъ уважавамъ оние, които прислѣдвамъ, и презирамъ оние, нѣшто благодарственовамъ. Азъ тѣржествувамъ; азъ чувственовамъ, че съмъ по-горе отъ сичките, за цого виждамъ вешинята, дѣжа сичките и имамъ право ад са явме надъ